

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Metastasio, Pietro.; [Pietro Metastasio] ;
[oversat af Frederik Anton Friis] ; [Musiken af
Franc. Uttini].

Titel | Title:

Zenobia dramma per musica da rappresentarsi
nel regio teatro danese =; Zenobia, et Synge-
Spil, at opføres paa Den kongelige Danske
Skueplads

Alternativ titel | Alternative title:

Zenobia, et Synge-Spil, at opføres paa Den
kongelige Danske Skueplads.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : L. N. Svare, 1770

Fysiske størrelse | Physical extent: 87 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.
Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

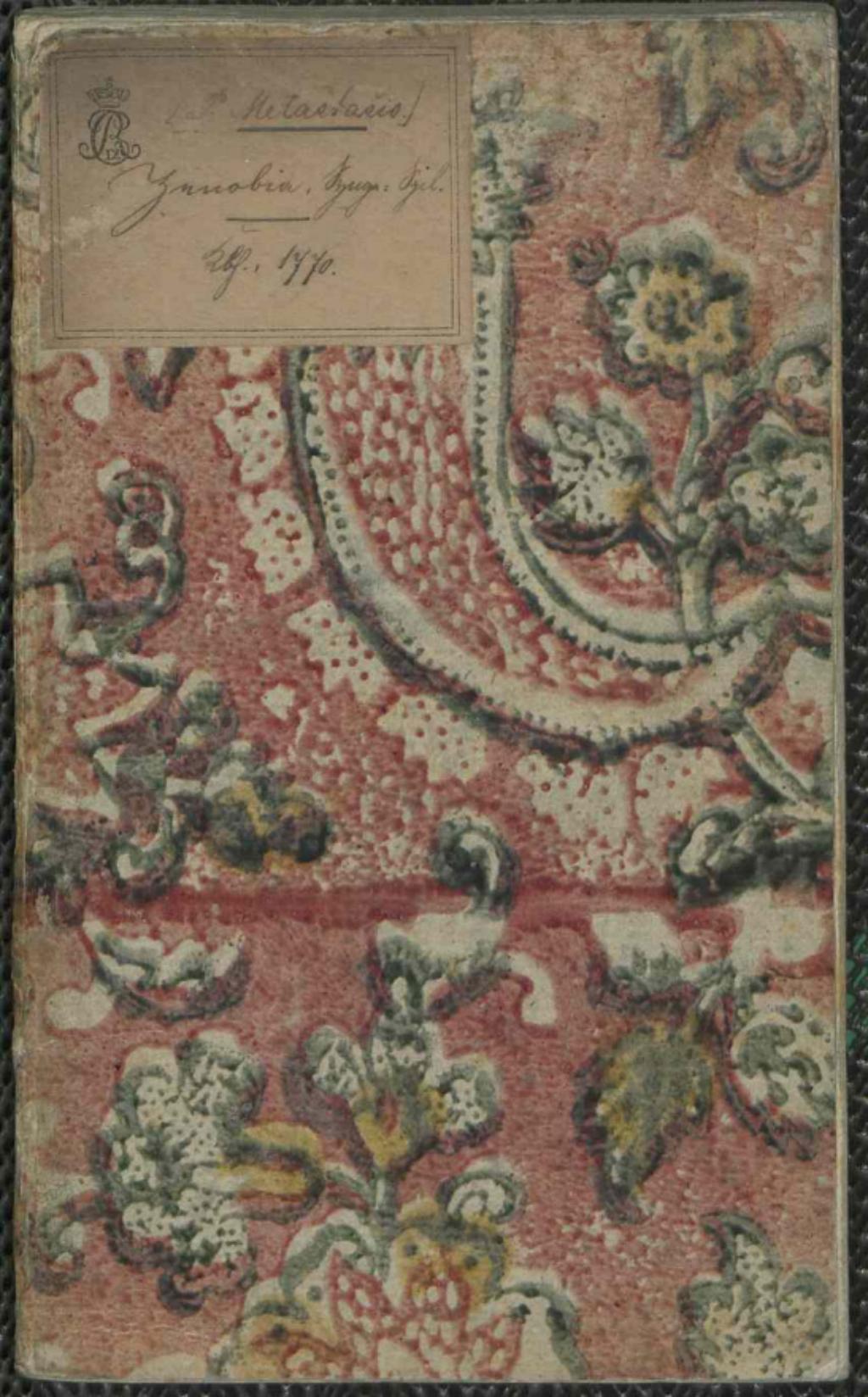

Nestorius.

Zinobia. Zug. fil.

1770.

3

56.-369

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

115608023104

+REX

ZENOBLA,

DRAMMA PER MUSICA,

DA RAPPRESENTARSI

NEL

REGIO TEATRO DANESE.

ZENOBLA,

et Synge-Spil,

at opføres

paa

Den Kongelige Danske Skueplads.

Kjøbenhavn, 1770.

Trykt hos E. N. Svare, boende i Skindergaden.

ATTORI.

ZENOBLA, Principessa d'Armenia, moglie di
RADAMISTO.

La Signora TERESA TORRE.

TIRIDATE, Principe Parto, amante di ZENOBLA.
La Signora TERESA COPPOLA LIONE.

RADAMISTO, Principe d'Iberia.

Il Signor MICHEL ANGELO POTENZA.

EGLA, Pastorella, che poi si scopre sorella di ZENOBLA.

La Signora GIOVANNA LAZZARI.

MITRANE, Confidente di TIRIDATE.

Il Signor FRANCESCO SIMONINI.

ZOIRO, falso amico di RADAMISTO, ed amante di
ZENOBLA.

Il Signor JENS MUSTED.

Comparse,

di

Seguaci di ZOIRO.

Nobili, e)

} con TIRIDATE,

Soldati }

AR-

Personerne.

ZENOBLA, Prinsesse af Armenien, RADAMISTO's
Gemahlinde.

Ifr. TERESA TORRE.

TIRIDATE, en Parthisk Prins, ZENOBLA Ester.
Mad. TERESA COPPOLA LIONE.

RADAMISTO, en Iberisk Prins.

Hr. MICHEL ANGELO POTENZA.

EGLE, en Hyrdinde, som siden besindes at være
ZENOBLA Ester.

Ifr. GIOVANNA LAZZARI.

MITRANE, TIRIDATE's Fortrolige.

Hr. FRANCESCO SIMONINI.

ZOPIRO, RADAMISTO's trofølle Ven, og ZENOBLA
Ester.

Hr. JENS MUSTED.

Stumme Personer:

ZOPIRO'S Folge.

Aldelsmænd og)

Soldater) med TIRIDATE.

ARGOMENTO.

La virtuosa Zenobia, figliuola di Mitridate, Rè d'Armenia, amò lungamente il Principe Tiridate, fratello del Rè de' Parti; ma a dispetto di questo suo tenerissimo amore, obbligata da un commando paterno, divenne secretamente sposa di Radamisto, figliuolo di Farasmane, Rè d'Iberia. Gran pruova della virtù di Zenobia fù questa ubbidienza di figlia; ma ne diede maggiori la sua fedeltà di consorte.

Ucciso poco dopo le occulte nozze il Rè Mitridate, ne fù creduto reo Radamisto: e benchè il tradimento, e l'impostura venisse da Farasmane, padre, ma nemico di lui, fù costretto a salvarsi fuggendo dalle furie de'sollevati Armeni. Abbandonato da tutti, non ebbe altro compagno nella sventura

In d h o l d.

Den dydige Zenobia, en Datter af Mitrdate, Konge i Armenien, havde i lang Tid elsket Prins Tiridate, de Parthers Konges Broder; men, naagtet denne hendes underlige Kærlighed, maatte hun efter hendes Faders Bisfalina hemmeligen giste sig med Radamisto, en Son af Kong Farasmane i Iberien. Et stort Bevits paa Zenobice Hyl var denne hendes Lydighed som Datter, men endnu langt større Prover derpaa, gav hendes Trostak som Gemahlinde. Da Kong Mitrdate strax efter dette hemmelige Villager blev myrdet, troede man Radamisto skyldig i denne Misgierning, og omendskont saavel Forrcederiet, som Bestyldningen kom fra Farasmane, hans Fader, men tillige hans Fiende, blev han dog nod til ved Flugten at redde sig fra de ophidsede Armeniers Naseri; Forladt af alle, havde han ingen som fulgte ham i hans Medgang uden hans tro og bestandige Gemahlinde; intet kunde bevæge hende til at forlade ham, men da hun, kommen til den Flod Arasse, ikke længer kunde udstaa den ilende Flugets Besværheder, saae hun sig bragt til den be-

tura che la costante sua sposa. Volle questa risolutamente seguirlo; ma non resistendo poi al dilagio del lungo, e precipitoso corso, giunta sù le rive dell'Arasse, si ridusse all'estremità di pregare il consorte che l'uccidesse, pria che lasciarla in preda de' vicini persecutori. Era frà queste angustie l'in felice Principe, quando vide comparir da lontano le insegne di Tiridate, il quale ignorando il segreto Imeneo di Zenobia, veniva con la sicura speranza di conseguirla. Le ricobrebbe Radamisto, ed invaso in un tratto dalle furie di gelosia, sua dominante passione, snudò il ferro, e disperatamente trafisse la consorte, e se stesso, egualmente incapace di soffrirla nelle braccia del suo Rivale, che di sopravvivere a lei. Indeboliti dalla natural repugnanza, non furono i colpi mortali, caddero bensì semivivi entrambi, uno sù le rive, l'altra nell'acque dell'Arasse. Egli rav volto frà cespugli di quelle, deluse le ricerche de' persecutori, e fù poi da mano amica assistito: ella trasportata dalla corrente del fiume

drovestige Æderlighed at bede sin Gemahl
at dræbe hende heller end lade hende blive et
Nov for deres eflangtbortværende Forfolge-
re. I saa uulig en Tilstand var denne
ulyksalige Prins, da han langtfra saae Tiridate's Fahner at anrykke, hvilken, ubiden-
de om Zenobice hemmelige Formæling, kom
i det faste Haab at saa hende til Gemahlinde.
Madamisio kiente dem igien, og i samme Dje-
blik antænt af en ræsende Jaloufie, hans her-
skende Sinds Bevægelse, trak han sin Raar-
de, og i Fortvivelse stodte den sin Gemahlinde
og sig selv i Brystet ligesaas lidet i stand
til at taale hende i hans Medbellers Arme,
som til at overleve hende, Svækkede ved
den naturlige Modbydelsighed blev Stoden
ikke dødelige, dog falt de begge livløse, hun
i Floden Arasse, og han ved dens Bred.
Skjult imellem de ved Flodens Bred væren-
de Buske, undgik han sine Forfolgeres Ef-
tersøning, og blev siden ved velsindete Folks
Hjælp bragt til sig selv igien: hun, bortfort
af Strommen, blev seet og reddet af en med-
lidende Hyrdinde, som drog hende paa Land,
førte hende til sin Hytte, og med egen Haand
lægde hende.

Her begynder Handlingen af Syng-
spillet, hvori de skinnende Prover paa Zino-
bice Trostlab imod hendes Gemahl røre end.
og den af Zenobia forladte Tiridate selv i saa

---

fiume fù scoperta, e salvata da pietosa Pa-
storella, che la trasse alla sponda, la condus-
se alla sua capanna, e la curò di sua mano.

Quindi comincia l'azione del Dramma,
in cui le illustri prove della fedeltà di Zenobia verso il Consorte sorprendono a tal segno lo stesso abbandonato Tiridate, che tra-
sportato questi da una gloriosa emulazione
di virtù, quando potrebbe farsi possessor di
lei, opprimere Radamisto, ed occupare il
Regno d'Armenia; rende ad essa lo Spofo, la
libertà al Rivale, e ristabilisce entrambi ge-
nerosamente su'l Trono.

AT-

høi en Grad, at han, indtaget af en ædel
Attraa at ligne hende i Dyd, da han funde
bemægtige sig hende, undertrykke Radamis-
to, og erobre det Armenianske Rige, af
Ædelmodighed giver hende hendes Gemahl,
sin Medbeller hans Frihed, og indsætter dem
begge igjen paa Armeniens Throne.

ATTO PRIMO.

SCENA PRIMA.

*Cupa, ed oscura valle per le foltissime
piante che le sovraffano.*

*Radamisto dormendo sopra un sasso, e Zopiro, che atten-
tamente l'osserva.*

Zo. *N*ò, non m'inganno: è Radamisto. Oh come
Secondano le stelle
Le mie ricerche. Ormai non si trascuri
Della sorte il favor. Mora. L'impone
L'istesso padre suo. Servo in un punto
Al mio sfegno, e al mio Rè. *in atto di snu-
dar la spada.*

Ra. Lasciami in pace. *sognando.*
Zo. Si destà. Ah forte ingrata!
Fingiam.

Ra. Lasciami in pace, ombra onorata. *si destà.*

Zo. Numi! *fingendo non averlo veduto.*

Ra. Stelle, che miro!

Zo. Radamisto!

Ra. Zopiro! e qual sventura *si leva.*

Frà

Første Act.

Første Scene.

En formedelst de mange omkringstaende
Træers Skygge mørk Dal.

Radamisto, sovende paa en Steen; og Zopiro,
som noie betrakter ham.

Zo. Nei! jeg bedrager mig ikke; det er Radamisto.
Oh! hvorvel lader Himsen ikke min Eftersøgning lykkes!

Nu maa denne gunstige Leilighed ikke forsvommenes.
Han skal døe! hans egen Fader befaler det.
Jeg adlyder paa engang
Mit Had og min Konge. han vil trække
Raarden.

Ra. Lad mig i Fred! i søgne.
Zo. Han vaagner! af, umilde Skæbne!
Man maa forstille sig.
Ra. Lad mig i Fred, ærede Skygge! han vaagner.
Zo. Jæguder! han stiller sig an som han ikke
har seet ham.
Ra. Himmel, hvad seer jeg!
Zo. Radamisto!
Ra. Zopiro! han reiser sig.

Frà quest'orridi sassi
Quasi incogniti al sol guida i tuoi passi?

Zo. Dell'empio Farasmane
Fuggo il furor.

Ra. Non l'oltraggiar. Rammenta
Ch'è tuo Rè, ch'è mio padre. E di qual fallo
Ti vuol punir?

Zo. D'esserti amico.

Ra. E giusto:
Tutti abborrir mi denno. Jo lo confesso,
Son l'orror de' viventi, e di me stesso.

Zo. Jo sò che tutta
Sollevata è l'Armenia, e che ti crede
Uccisor del suo Rè: che di Zenobia...

Ra. Oh Dio! con questo nome
L'anima mi trafiggi.

Zo. Oh Ciel! tu piangi!
La perdesti? dov'è? Parla: qual fato
Sì bei nodi à divisi?

Ra. Ah Zapiro, ella è morta, ed io l'uccisi.

Zo. Giusti Numi, che sento! e come...

Ra. Ascolta.
Da' sollevati Armeni
Creduto traditor, sai già che astretto
Fui poc'anzi a fuggir. Lungo l'Arasse
Presi il camin, La mia Zenobia (Oh troppo

Vir-

Hvad Vanheld fører dig imellem disse føle
Klipper,

Hvor man neppe seer. Dagens Lys?

Zo. Jeg flygter
Ra. For den grumme Farasimane's Brede.

Kornærm ham ikke. Berenk:
At han er din Konge: at han er min Fader.
Men for hvad Forseelse vil han straffe dig?

Zo. Fordi jeg er din Ven.

Ra. Han har ret: Hele Verden bor have mig.
Jeg er voerd, jeg tilstaar det, at alle Mennesker
Skal have ligesaa stor Afsky for mig, som jeg
har selv.

Zo. Jeg veed, at hele Armenien er i Opror,
At den troer dig at være sin Konges Bane-
mand,

Ra. At Zenobia . . .
Af! Det skær mig i mit Hjerte
At høre hendes Navn.

Zo. O Himmel! Du græder!
Har du mist hende? Hvor er hun? Tal:
Hvad Hændelse har oplost saa kærligt et
Vaand?

Ra. Af, Zopiro! hun er død, og jeg har dræbt
hende.

Zo. Retserdige Guder, hvad hører jeg! og hvor-
ledes . . .

Ra. Hør:
Du veed allerede, at jeg,
Af de oprorte Armenier bestyrt for Forræderie,
For fort siden blev nød til at flygte.
Jeg tog Veien langs med Arasse. Min Ze-
nobia

Virtuosa consorte) ad ogni costo
 Volle meco venir; ma poi del lungo
 Precipitoso corso
 Al disagio non resse; oppressa, e stanca
 Già tardi mi seguia: quando (Ah Zopiro,
 Ecco il punto fatal!) quando mi vidi
 Del Parto Tiridate
 A fronte comparir le note insegne.
 Non fui più mio. Mi rammentai gli amori
 Di Zenobia, e di lui: lei mi dipinse
 Frà le braccia al rival; fremo, e già perdo
 Ogn'uso di ragion...

Zo. E che facesti?

Ra. Impetuoso, infano
 Stringo l'acciar. Della consorte in petto
 L'immergeo, indì nel mio. Di vita priva
 Nell'Arasse ella cadde, io sù la riva.

Zo. Principessa infelice!

Ra. Sò che aprir deggio il varco
 A quest'anima rea; ma pria vorrei
 Trovar l'amata spoglia
 Darle tomba, e morir. Andiamo, amico;
 Andiamo a ricercar .... *incamminandosi.*

Zo. Ferma, che dici?
 Circondano i nemici ogni contorno
 E il tentaresti in van. Da questo loco

Non

(O alt for dydige Gemahlinde!)

Vilde ingenlunde frastaa sit Forsæt at folge
mig;

Men omsider kunde hus ikke længer

Udstaa den ilende Flugts Besoærigheder;

Mat og træt fulgte hun mig allerede langsomt;
da jeg

(Aé Zopiro, dette er det ulyksalige Dieblik!)

Da jeg saae for mig

Den Parthiske Tiridate's bekiente Fahner.

Jeg var ikke længer Herre af mig selv:

Jeg erindrede mig hans og Zenobice Ritterlighed:

Jeg forestillede mig hende i min Medbellers
Arme.

Jeg syns, og ganske betaget min Tornufts
Brug . . .

Zo. Og hvad gjorde Du?

Ra. Forvildet og rasende trækker jeg min Raarde.

Jeg stoder den i min Gemahlindes Bryst, og
og siden i mit.

Hun faldt død i Floden Arasse,

Og jeg paa dens Bred.

Zo. Ulyksalige Prinsesse!

Ra. Jeg veed, at jeg efter denne strafocerdige Giers-
ning ikke bor leve:

Men jeg ønskede først at finde

Min elskede Zenobice døde Legeme;

Begrave det, og døe. Lad os gaa, min Ven,
Lad os gaa at søge . . . han vil gaa.

Zo. Vi, hvad er det Du siger?

Vienderne omringe alle Stæderne heromkring;
Og du vil giore dig forgivernes Umag.

Gaa

Non dilungarti; io tornerò. Frattanto
 Modera il tuo dolor, pensa a te stesso.
 Quel volto obblia, non rammentar quel nome.

Ra. Oh Dio, Zapiro, il vorrei far; ma come?
 Oh almen, qualor si perde
 Parte del cor sì cara,
 La rimembranza amara
 Se ne perdesse ancor. *parte.*

SCENA SECONDA.

Zapiro solo.

Oh Zenobia! oh infelici
 Mie perdute speranze! avrai, tiranno,
 Avrai la tua mercè. Co'miei seguaci
 Quindi non lungi alcosì, a trucidarti
 Di volo io tornerò. Quel core almeno,
 Quell'empio cor ti svellerò dal seno.

Cada l'indegno, e miri
 Frà gli ultimi respiri
 La man che lo svendò.
 Mora: ne poi mi duole
 Che a me tramonti il sole,
 Se il giorno a lui mancò.

parte.

SCE-

Gaa ikke hersra; jeg kommer strax tilbage.

Brug imidlertid Maade i din Sorg, tænk paa
Dig selv,

Forglem hendes Ansigt og hendes Navn.

Ra. O Himmel, jeg vilde, men hvordan skal jeg
kunde gisre det?

Kyndejendda, naar man taber

Saa kicer en Deel af sit Hierter,
Den bedrovelige Erindring om
samme

Tillige tabes. han gaar

Anden Scene.

Zopiro alene:

O Zenobia! O mit forsvundne Haab!

Du skal faa, Tyran, Du skal faa din fortiente Kont
Jeg vil med mit Folge,

Der ikke langt hersra ligger i Skul,

Strax komme igien for at myrde Dig. Dit Hierter
Dit onde Hierter skal jeg dog rive Dig ud af Brystet.

Dette Uhyre falde, og kiende

I sine sidste Alandedræt

Den Haand, som dræber ham!

Han døe! og siden skal jeg ikke for-
tryde paa,

At Solen gaar ned for mig,

Naar Dagens Lys ei skinner for
ham.

han gaar.

SCENA TERZA.

Vastissima campagna irrigata dal fiume Arasse, sparsa da un lato di capanne pastorali, dall' altro scopresi l' ingresso di rustica grotta tutto d' edera, e di pini ingombrata. Vedesi in lontano di là dal fiume la Real Città di Artaffata con ponte che vi conduce e sù le rive opposte l' esercito Parto attendato.

Zenobia, ed Egle da una capanna.

Ze. Non tentar di seguirmi
Soffrir nol deggio, Egle amorosa. Jo vado
Fuggitiva raminga, e chi sa dove
Può guidarmi il destin? Facesti assai,
Basta, basta così. Presso al cadente
Padre te arresta il tuo dovere, e in traccia
Me del perduto sposo affretta il mio.
Facciamo entrambe il dover nostro. Addio!

Eg. E vuoi con tanto rischio andar in traccia
D'un barbaro consorte?

Ze. Ah! più rispetto
Per un Eroe ripieno
D'ogni real virtù.

Eg. Virtù reale,
Una sposa svenar?

Ze. In quello stato

Tredie Scene.

En meget stor Markt, hvor den flod
Arasse løber igjennem. Ved den ene
Side Hyrde-hytter; ved den anden,
Indgangen til en af Gran- og Nedben-
de-Træer bestygget Grotte. Paa den
anden Side af floden sees langt bort-
te den Kongelige Stad Artassara med
en Bro som føret dertil, og ved
floden den Parthiske Krigs-
Hær Leir.

Zenobia, og Egle, kommandende ud af en Hytte.

Ze. Kære Egle, folg mig ikke, jeg bør ikke tilhænde det.
Jeg gaar bort, landfligting og omvankende,
Hvem veed hvor Skæbnen kan føre mig hen?
Du har vist Kierlighed nok imod mig: Lad
det blive derved.
Din Pligt er: at blive hos din gamle Fader:
Min: at opsoge min Gemahl.
Enhver af os opfylder sin Farvel!

Eg. Og Du vil underkaste Dig saa mange Farlig-
heder.

Ze. For at opsoge en barbarisk Gemahl?
Af! tal med mere Erbodighed
Om en Helt,
Begavet med alle Kongelige Dyrer.
En Kongelig Dyd,
At drebe sin Gemahl?
Ze. I den Eilstand

Radamisto non era
Più Radamisto. Jo giurerei che allora
Strinse l'arimi omicide,
M'assali, mi trassise, e non mi vide.

Eg. Oh generosa. Ebben, di lui novella
Jo cercherò: tu puoi restar.

Ze. Nò, cara,
A troppo rischio espongo
La gloria mia, la mia virtù.

Eg. Che dici?

Ze. Il giovinetto Duce
Dell'attendate schiere
Che da lungi rimiri è Tiridete,
Germano al Parto Rè. Mi amò, l'amai.
Alle mie nozze il Prence
Aspirò, le richiese: il padre mio
Lieto ne fu. Ma fento dirmi un giorno
Dal genitore, oh Dio! che a Radamisto
Sposa mi vuol, che a variar consiglio
Lo sforza alta cagion. Suddita, e figlia
Dimmi che far dovea? Piansi, m'afflissi,
Bramai morir; ma l'ubbidii. D'onore
La mia virtude armai,
Sacrificai costante
Di conforte al dover quello d'amante.

Eg. Misero Prence! E alla novella amara
Che detto avrà?

Ze.

Var Radamisto ikke Radamisto.

Jeg tor sværge på, at han

Træk sin Kaarde,

Anfalt mig, stodte den i mit Bryst, og saae
mig ikke.

Eg. O Edesmodige! Nu vel da!

Jeg skal streebe at opsporre ham: Bliv Du.

Se. Nei, ficere Veninde,

Jeg udsetter min Ere, min Dyd,

Før alt for megen Fare.

Eg. Hvad siger Du?

Se. Den unge Helt,

Der ansører den Krigshær,

Som Du lanat borte seer leiret,

Er Tiridate, De Parthers Konges Broder:

Han elskede mig, jeg hani:

Han ønskede og begiarte mig til ægte:

Min Fader fornsiede sig derover.

Men, o Himmel! en Dag hører jeg min Fader
sige mig:

At han vil jeg skal ægte Radomisto:

At vigtige Alarsager tringer ham til at foran-
dre sine tanker.

Undersaat og Datter: sūg mig hvad skulde jeg
vel giøre?

Jeg græd, jeg sorgede, jeg ønskede at døe, men
jeg adlydede.

Jeg væbnede min Dyd med Ere,

Og opofrede med Standhaftighed min Kær-
lighed

Før min Pligt, som Gemahlinde.

Eg. Ulyksfælge Prins! Hvad har han vel sagt
Da han sit denne bedrovelige Tidende?

Ze. L'ignora ancor.
 Eg. Oh Numi!
     Che barbaro destino!
 Ze. Or di, poss'io
     Espormi a rimirar l'acerbo affanno
     D'un Prence sì fedel? Ah non sia mai!
     Si fugga pur; è periglioso il loco
     Le memorie, i pensier; temer conviene
     'insidie ancor d'una pietà fallace.
     ddio! prendi un amplexo, e resta in pace.
     Resta in pace, e gl'astri amici
     Bella Ninfa, a' giorni tuoi,
     Mai non splendano infelici,
     Come splendono per me.
parte.

SCENA QUARTA.

Egle sola.

Misera Principessa,
 Quanto pietà mi fai! e a che servite,
 O doni di fortuna? A che per voi
 Tanto sudar; se, quando poi sdegnato
 Il Ciel con noi si vede,
 Difendete si mal chi vi possiede.

Di ricche gemme, e rare
 L'Indico mare abbonda,
 Nè più tranquilla à l'onda,
 Nè il Cielo à più seren. parte.

SCE-

Ze. Han veed det endnu ikke.

Eg. O, J Guder!

Hvilken grum Skæbne!
Ze. Siig mig nu, tor jeg vove
At være Bidne til saa tro en Elfers Hiertes
sorg?

Nei, det see aldrig!
Lad mig kun flygte;
Stæder, Grindringerne, Tønkerne ere farlige;
Man bør end og frygte for en bedragelig Med-
sidenhed.

Farvel! jeg omfavner Dig; Lev lykkelig og
rolig!

Lev lykkelig og rolig, smukke Nymsse!
Altid være Dig Himlen gunstig:
Aldrig umild,
Som den er mod mig! hun gaar.

Fjerde Scene.

Egle alene.

Ulyksalige Prinsesse!

Hvor yngkes jeg ikke over Dig!

O Lykkens Gaver! hvortil tienet J?

Hvorfor giøre sig saa megen Umag for eder?

Da J, naar Himlen viser sig vred imod os,

Saa set forsvarer Dem, som besidder Eder.

Afrare og kostbare Ædelstene

Brimler Indiens Hav:

Dets Bolger er, derfor ikke rosi-
gere,

Dets Himmel ikke klarere. hun gaar.

SCENA QUINTA.

Zenobia sola cercando per la scena.

Radamisto! Ove andò? consorte! il vidi,
 Tornai su l'orme sue. A questa parte
 Eran volti i suoi passi. Ah dove mai
 Sconsigliato s'aggira! Il loco è pieno
 Tutto de'suoi nemici. Astri crudeli,
 Bastan le mie ruine:
 Cominciate a placarvi. è tempo al fine. *si ritira, poi torna agitata,*
 Misera me! da questa parte, oh Dio!
 Vien Tiridate. Il periglio incontro
 Fuggi, fuggi Zenobia. Il cupo seno
 Di que'concavi sassi.
 Al suo sguardo m'asconde in sin che passi. *si cela nella grotta.*

SCENA SESTA.

Tiridate, poi Mitrane, e detta in disparte.

Ti. Nè ritorna Mitrane! Ah mi spaventa
 La sua tardanza. Eccolo. Oimè! che mesto,
 Che torbido sembiante! Il mio tesoro
 Dov'è? ne rintracciasti
 Qualche novella?

Mi. Ah Tiridate!

Ti. Oh Dio!

Che silenzio crudel! Ogn'uno ignora

Che fù di lei, dove il destin la porta?

Ah pur troppo si sà!

Che avvenne?

Mi.

Sextte Scene.

Zenobia alene, følgende overalt.

Nadamis! hoor er han gaaet hen? Gemahlt!
Jeg saae ham; jeg vendte nuig næp og gif efter ham:
Her hen ad gif han. Af, hoor mon han raadvild van-
ke omkring!

Dette Stæd er gansse opsyld af hans Fiender.

Grumme Skæbne!

Min Elendighed er stor nok:

Vad dig nu forsone, det ee dog engang Tid. hun gaar,
men kommer icelig og bestyrket tilbage.

Jeg Ulyksalige! Af! der kommer Tiridate:

Sky, Zenobia, sky

Dette farlige Mode,

Jeg vil skuile mig i denne Hule

Tindtil han er forbi. hun skuler sig i Grotten.

Sjette Scene.

Tiridate; siden Mitrane; og Zenobia assides.

Ti. Mitrane kommer heller ikke tilbage!

Hans lange Udeblivelse gior mig bange.

See der er han! Af! hvilket sorrigt ful, hvil-
ket bedrovet Ansigt!

Hvor er min Skat?

Har Du saget nogen Tidende om hende?

Mi. Af, Tiridate!

Ti. I Guder! Hvilkens gruelig Taushed!

Er der ingen som veed

Hvor hun er bleven af, hvor Skæbnen har
fort hende hen?

Mi. Af! man veed det alt for vel!

Ti. Hvad har tildraget sig?

Mi. E'morta.

Ti. Santi Numi del Ciel!

Mi. Quell'empio istesso,
Che il genitor trafiggè,
La figlia anche svenò.

Ti. Chi?

Mi. Radamisto.

Ti. Ah scellerato! e tanto...
Nò, possibil non è.

Mi. Volesse il Cielo
Che fosse dubbio il caso. Ei dell'Arasse
Sul margo la ferì; dall'altra sponda
Un pescator nell'onda
Cader la vide. A darle aita, a nuoto
Corse, ma in vano: era sommersa. Ei solo
L'ondeggiante raccolse
Sopravvista sanguigna. I detti suoi
Ester non ponno infidi:
La spoglia è di Zenobia, ed io la vidi.

Ti. Soccorrimi! *si appoggia ad un tronco.*

Ze. (Oh cimento!)

Mi. Principe, ardir. Con questi colpi i Numi
Fan prova degli Eroi.

Ti. Lasciami!

Mi. In questo
Stato degg'io lasciarti?
Di me, Signor, che si direbbe?

Ti. Ah parti!

Mi.

- Mi. Hun er død.
 Ti. Store Guder!
 Mi. Den samme Barbar
     Som myrdede Faderen,
     Har ogsaa dræbt Datteren.
 Ti. Hvem?
 Mi. Radamisto.
 Ti. Ha, Uhyre! og saavidt . . .
     Nei, det er ikke muligt.
 Mi. Gid det var saa vel
     At man kunde twivle om Sagen!
     Bed Bredden af den Flod Arasse stodte; Han
         sin Kaarde i hendes Bryst:
     En Fisser, som stod paa den anden Side,
     Saa hende falde i Vandet,
     Og løb til for svimmende at redde hende:
     Men forgives: Hun var allerede sunken:
     Og han fik imet uden hendes blodige Overkioel,
         som stod paa Vandet.
     Hans Ord kan ikke være usande:
     Kiolen er Zenobice, jeg har seet den.
 Ti. Hielp!   han lehner sig til et Træ.
 Æ. (O Fristelse!)
 Mi. Prins, tag Mod til Dig! ved slige Hændelser
     er det
     At Guderne probe Hælte.
 Ti. Gaa fra mig!
 Mi. I denne Tilstand
     Skulde jeg gaa fra Dig?
 Ti. Herre, hvad vilde man vel sige om mig?
     Af, gaa!

Mi. Da te parto : rispetto il commando;
 Ma non posso pensar , che tre-
 mando ;
 All'affanno che provi nel cor.
parte.

SCENA SETTIMA.

Tiridate, e Zenobia in disparte.

Ti. Dunque è morta Zenobia ? e tu respiri
 Sventurato cor mio ? mancò l'oggetto
 Di qualunque opra mia . Or tutto il mondo
 E' perduto per me . Nò , stelle ingrate ,
 Dal mio ben non sperate
 Dividermi per sempre . Ad onta vostra
 Ne'regni dell'obblio
 M'unirà questo ferro all'idol mio . *sfonda la spada.*

Ze. (Aimè !)

Ti. L'onda fatale
 Deh non varcar , dolce mia fiamma : aspetta
 Che Tiridate arrivi :

Ecco ... *vuol ferirsi.*

Ze. Fermati !

Ti. Oh Dei ! *trattenuendolo.*

Ze. Fermati , e vivi .

Ti. Zenobia , anima bella ! *rivolgendosi.*

Ze. Guardati di seguirmi , io non son quella .

in atto di partire.

Ti. Come ! e vuoi ...

Ze. Non seguirmi , *in atto de seguirla.*

Principe , te ne priego .

Ti. Ma possibil non è ...

seguendola.

Ze.

Mi. Jeg gaar; jeg adlyder:
Men jeg kan ikke uden skivelven
de tauke vaa
Den Sorg Du bær i Dit Herte,
han gaar.

Sybende Scene.

Tiridate; og Zenobia assides,

Ti. Saa er da Zenobia død?
Og jeg lykksalig, jeg lever endnu?
Alt hvad jeg har gjort mig umag før er borte.
Der er nu intet i Verden som kan fornøie mig.
Nej, grumme Skæbne, tro ikke at du for altid
Skal stille mig fra min Efterled!
Denne Raarde skal til trods soy dig, han træk-
ker Raarden.

Z. Forglemmelsens Klige sovne mig med hende.
(Af!)

Ti. Min sode Skat!
Lad dig ikke føre over de Stygiske Vand:
Vi, nu kommer Tiridate:

Her er ... han vil støde til.
Holt inde! ... hun holder hath tilbage.

Ti. Guder! i det han vender sig om.
Holt inde eg lev! hun tar Raarden fra ham.

Z. Zenobia, sode Sicel! han vil følge hende.
Bogt Dig for at følge mig, det er ikke mig.

Ti. Hvordan! og Du vil ... han vil følge hende.

Z. Prins! jeg beder,
Følg mig ikke!

Ti. Men det er ikke muligt, ... følgende efter hende.

Z.

- Ze.* Resta, o mi f'vno. *rifolata in atto d'ferirsi.*
- Ti.* Eterni Dei! deh ... *arrestandosi.*
- Ze.* Se t'inoltri un passo,
Sù questo ferro io m'abbandono, *in atto di ferirsi.*
- Ti.* Ah ferma.
M'allontano, ubbidisco. Odi: ove vai?
- Ze.* Dove il destin mi porta.
- Ti.* Ah! Zenobia crudel!
- Ze.* Zenobia è morta.

Lascia a quest'alma, oh Dio,
D'intatta fede il vanto,
Questo ti basti in tanto,
Di più non ricercar. *parte.*

SCENA OTTAVA.

|Tiridate solo.

Principessa, idol mio! sentimi ... oh stelle,
Che far deggio? nè seguitarla ardisco,
Nè trattenermi sò. Sì strano 'è il caso
Che parmi di sognar. Come s'accorda
La tenerezza antica
Con quel rigor? m'odia Zenobia, o m'ama?
Se m'odia, a che mi salva?
Se m'ama, a che mi fugge? io d'ingannarmi
Quasi dubiter ei; ma quel sembiante
Tanto impresso ò nell'alma ... e non potrebbe

- Ze. Bliv, eller jeg dræber mig. med Hestighed,
holdende Raarden for Brystet!
- Tj. Store Guder! Af... han holder sig tilbage.
- Ze. Merner Du dig et eneste Skrit,
Støder jeg mig denne Raarde i Brystet. hun
vil dræbe sig.
- Ti. Af, holt inde!
Jeg adlyder, jeg går bort. Hør: hvor går
Du hen?
- Ze. Hvor Skiebnen fører mig.
Tj. O grumme Zenobia!
- Ze. Zenobia er død.
Af! lad mig beholde
En ubesluttet Trostabs Ros!
Dette være Dig nok;
Fortlang ikke mere. hun går.

Ottende Scene.

Tiridate alene.

Prinsesse! min Skat! hør mig... O Himmel!
Hvad skal jeg giøre? Folge hende tor jeg ikke,
Og blive fan jeg ikke.
Denne Hændelse er saa selsom, at den forekommer
mig som en Drøm.
Hvorledes stemmer denne Grumhed overeens med den
Kierlighed hun for havde for mig?
Hader Zenobia mig, eller elsker hun mig?
Dersom hun hader mig, hvil frelser hun mig da?
Dersom hun elsker mig, hvil skyer hun mig da?
Jeg vilde næsten tro jeg havde seet feil;
Men hendes Ansigt er saa dybt indprentet i mit Hier-

te...

Dog

Esservi un'altra Ninfà
 Simile a lei? Di sì bell'opra forse
 S'invaghì, si compiacque,
 E in due l'idea ne replieò natura.
 Nò: begli occhi amorosi
 Siete quei del mio ben. Voi sol potete
 Quei tumulti ch'io sento
 Risvegliarmi nel cor: non diè quest'alma
 Tantò dominio in sù gli affetti suoi,
 Care luci adorate, altro che a voi.

Palesar vorrei col pianto
 I crudeli affanni miei,
 Ma da voi, tiranni Dei,
 Mi si nega il pianto ogn'ora
 Chi mai vide un'alma ancora
 Tortmentata al par di me.

parte.

Fine dell'Atto Primo.

AT-

Dog! Kunde der ikke være en anden Nympse som kunde ligne hende?
 Maaske Naturen, forløbt i saa smuk en Skabning,
 Til to Personer har meddeelt samme?
 Nei! smukke, indtagende Dine
 I ere min Klorestes:
 I alene formaa i mit Hierge at opdække
 De Bevægelser jeg føler.
 Til ingen uden eder,
 Elskværdige Dine,
 Gav denne Sicel saadant Herredomme over sine Videnstaber.

Jeg vilde ved min Graad
 Beklentgiøre mine Plager;
 Men, tyranniske Suder!
 I nægter mig endog at græde.
 Hvem har vel nogen tid seet et
 Hierge
 Saal plaget som mit?

Ende paa den første Act.

ATTO SECONDO.

SCENA PRIMA.

Tiridate, e Mitrane.

- Ti.* Ma s'io stesso la vidi,
S'io stesso l'ascoltai.
Mi. Prence, gli amanti
Sognano ad occhi aperti.
Pensa alla tua grandezza,
O mio Prence, per or. T'offron gli Armeni
Il vuoto foglio, e chiedono in mercede
Di Radamisto il capo.
Ti. In ogni loco
Radamisto si cerchi. Il traditore
Punir si dee: bramo a Zenobia offesa
Offrire il reo.
Mi. Dunque ancor sperni?
Ti. Ad una
Leggiadra pastorella
Ne richiesi poc'anzi; Or or da lei
Ritornare vogl'io, spero di averne
Qualche lume miglior. Mitrane, intanto
Vanne pur alle tende,
Attendimi colà.
Mi. Pronto eseguisco
Il cenno tuo, o Signor; ma, credi, è vana
La cura tua. Quella sanguigna spoglia
Ch'io stesso rimirai . . .

Ti.

Anden Act.

Første Scene.

Tiridate, og Mitrane!

- Ti. Men jeg har jo selv seet hende,
Jeg har jo selv talst med hende.
Mi. Elskere drømme med aabne Øine.
O min Prins, tænk for nærværende tid paa
Hvad Du skylder Din Stand:
Armenianerne tilbyde Dig
Den ledige Throne, og forlange til Vederlag
Radamisto's Hoved.
Ti. Man søger overalt efter Radamisto:
Din Forræder skal straffes:
Jeg længes efter at kunde fremstille
Denne Skyldige for den fortornede Zenobia.
Mi. Saa haaber Du da endnu?
Ti. Jeg spurgte nylig om hende
Hos en vacker Hyrdinde.
Til hende vil jeg nu gaa hen igien,
J Haab at saa mere Oplysning.
Gaa du kuns imidlertid til Leiren,
Og bi mig der.
Mi. Jeg skal strax adlyde Din Besaling;
Men, tro mig, Herre, Du gior Dig forgiv
ves Umag.
Den blodige Rioel,
Som jeg selv har seet . . .

Ti. Crudel Mitrane,
Jo che ti feci mai? Deh la speranza
Non mi togliere almen.

Mi. Spesso la speme,
Principe, il sai, và con l'inganno insieme.
parte.

Ti. Ah pur troppo lo sò! ma questa solo,
Per render forse a un amator più pena,
Gli fa in pace soffrir la sua catena. *entra
nella capanna.*

SCENA SECONDA.

Zenobia, ed Egle.

Ze. Vanne, cercalo, amica,
Guidalo a me. Conoscerai lo sposo
A segni che ti diedi. In fin che torni
Me asconderà la tua capanna. Jo tremo
D'incontrarmi di nuovo
Con Tiridate.

Eg. Il tuo timor io scuso,
E degna ancor di scusa
Veramente è chi l'ama.

Ze. Ma il vedesti?

Eg. Poc'anzi in lui m'avenni, e mai non vidi
Più amabili sembianze.

Ze. Ah cara amica,
Non risvegliar con queste
Insidiose lodi.

- Ei. Grumme Mistrane!
Hvad har jeg vel gjort Dig?
Af! betag mig dog ikke mit Haab.
- Mi. Haabet, Prins, Du veed det jo,
Er ofte bedrageligt.
Ei. Af, jeg veed det alt for vel! men det er dog Haabet
alene, som,
Maaske for at plage en Ester destomere,
Gior at han med Faalmodighed bærer sine Lænker.
han gaar ind i Egel's Hytte.

Anden Scene.

Zenobia, og Egle.

- Ze. Gaa, Veninde, sog efter ham,
For ham til mig.
Du kan fiende min Gemahl paa de Tegn jeg har
sagt Dig:
Teg vil skiule mig i Din Hytte til Du kommer
tilbage.

- Eg. Jeg skielver for
Igien at mode Tiridate.
Eg. Jeg unskylde Din Frygt,
Og hvem som elsker ham
Fortiener i sandhed og at undskyldes.
Ze. Men har Du seet ham?
Eg. Jeg modte ham for lidt siden;
Og aldrig saae jeg en smukkere Person.
Ze. Af! kære Veninde,
Opvæk ikke igien
Bed denne forsoriske Ros

La guerra nel mio cor. Odimi, a lui
Scopristi la mia sorte?

Eg. Il tuo divieto
Mi rammentai, nulla gli dissi.

Ze. Or vanne,
Torna a me col mio sposo, e cauta osserva,
Se Tiridate incontrri,
La legge di tacere.

Eg. Volendo ancora
Tradirti non potrei:
Son muti a lui vicino i labbri miei.

A' negli occhi un tale incanto,
Che a quest'alma assatto è nuovo,
Che se accanto a lui mi trovo,
Non ardisco favellar. *parte.*

SCENA TERZA.

Zenobia; e Tiridate nella capanna.

Ze. Povero cor, t'intendo; or che siam soli
La libertà vorresti
Di poterti lagnar. Nò: le querele
Effetto son di debolezza. Ah voi,
Che inspirete a quest'alma
Tanta virtù, non l'esponete, o Numi,
Al secondo cimento.
A Tiridate innanzi

Mit Hiertes Uro!

Hør: Åabenbarede Du ham min Tilstand?

Eg. Jeg erindrede mig Dit Forbud,
Og sagde ham intet.

Ze. Gaa da,
Kom tilbage til mig med min Gemahl, og iagttag
noie,

Om Du modter Tiridate,

Tausheds Lov.

Eg. Om jeg end vilde,
Kunde jeg dog ikke forraade Dig.
I hans Nærverelse kan jeg ikke sige et Ord.

Han har i sine Dine saadan en for-
tryllende Kraft,

Som er for mit ganske ny og ube-
kient,

At naar jeg er hos ham,
Har jeg ikke Dristighed til at tale.
hun gaar.

Tredie Scene.

Zenobia; og Tiridate i Egle's Hytte.

Ze. Stakkels Hierte! Jeg forstaar dig:
Nu, da vi ere alene,
Wilde du have Frihed at beklage dig.
Nei! At beklage sig er en Skobelighed.
Af, I Guder! I som indskyde mig saa megen
Dyd!

Sæt mig ikke anden gang

Vaa saa farlig en Probe!

Før mig aldrig meer

Mai più non mi guidate. Il suo dolore
 Vacillar mi farebbe. Ah se t'ernasse
 Quindi a passar! Fuggasi il rischio. Asilo
 Mi sia questa capanna. Aimè! che mai
 Veggo! ... o il timor ch'ò nella mente impresso
 Mi finge . . . oh stelle! . . . è Tiridate i stesso!

Ti. Senti: or mi fuggi in van; dovunque andrai
 Al tuo fianco farò, *volendo seguirla.*

Ze. Ferma. Ti sento.

Ti. Ah Zenobia, Zenobia!

Ze. (Ecco il cimento.)
 Signor, giacchè m'astringi
 Teco a restar, questi momenti almeno,
 Non si spendano in van.

Ti. Dunque ti spiace ...

Ze. Sì, mi spiace esser teco. Odimi, e dammi
 Prove di tua virtù.

Ti. Tremo.

Ze. I legami
 De'reali imenei per man del Fato.
 Si compongono in Ciel. Da te per sempre
 Mi divide il destino. Piega la fronte
 Al decreto fatal. Agli occhi miei
 Non offrirti mai più. Non è tua colpa
 La cagion che ne parte, o colpa mia:
 Questo ti basti, e non cercar qual sia,
 Barbara! e puoi con tanta

Tran.

For Tiri date's Dine!

Hans Sorg vilde bringe mig til at vafle.

Af! dersom han igien kom denne Veit! For at
undgaa ham

Vil jeg sage min Dilflugt i denne Hylte.

Men hvad er det jeg seer! En bedrager
nun frugt mig eller og ...

O Himmel! Det er Tiri date selv!

Ti. Hor! Nu flygter Du for givet ves for mig:
Hvor Du end og gaar hen skal jeg være ved Din
Side, han vil folge hende.

Ze. Lad blive, jeg horen Dig.

Ti. Af Zenobia, Zenobia!

Ze. (Nu gelder det om at være standhaftig!)
Herre, siden Du nøder mig til at blive hos Dig,
Saa lad os ikke spilde
Disse faa Dieblif.

Ti. Saa mishager det Dig da . . .

Ze. Ja, det mishager mig at være hos Dig.

Ti. Hør mig og giv mig Prover af Din Dyd.

Ze. Jeg stælver.

Kongelige Personers Egteskabs Forbindelser
Stiftes i Himmel

Bed Skæbuen's Haand.

Skæbuen filler mig for altid fra Dig:

Skit Dig i dens utyggelige Dom.

Fremstil Dig aldrig mere for mine Dine.

Hoerken Du eller jeg er Aarsag til denne Skilse
misise:

Lad det være Dignok: spørg ikke om videre.

Du Grumme! Med saa stor Kold sindighed kan

Du tale sagledes?

Tranquillità parlar così ? Non sai
Che'l mio ben, la mia pace,
La mia vita sei tu ? ches'io ti perdo
Tutto manca per me ? Ah eterni Dei !
Pria di soffrir un sì crudel tormento
Toglietemi la vita, io son contento.

Pür ch'io possa, oh Dio, mirarvi
Care luci del mio bene
Le più gravi acerbe pene
Vò contento ad incontrar ;
E se un sguardo mi negate,
Se con me tiranne siete,
Frà nomenti mi vedrete
Dal tormento, oh Dio, spirar,
parte.

*Prima che termini l'aria comparisce Zopiro in lontano
con segnaci, e s'arresta osservando in disparte.*

SCENA QUARTA.

Zenobia sola.

Grazie, o Numi clementi, al fine io sono
Dall'incontro fatale,
Ché tanto io già temei, libera, e sciolta.
Ma quanto a un grato cor costi tormento
L'esser crudele a un sì fedele amante
Voi lo sapere, o Dei !
Se lo provai in questo fiero istante,

parte.

SCE-

Beed Du ikke, at Du er min Skat, min Ver-
dens Deel;
At Livet alene for Din skyld, er mig kiært:
Og at, dersom jeg miste Dig, saamister jeg alt.
Af, store Guder! Lad mig heller doe
End friste.

Saa stort et Banheld!

Maar jeg ickun kan beskye Eder
I min Kicerestes deilige Vine,
Saa gaar jeg med Fornsielse
De største Glenvordigheder i
mode.

Men dersom I nægter mig et Die-
last,
Dersom I viser Eder grumme
imod mig,

Saa deer jeg strax

Af Græmmelse. han gaar.

Førend Arien er til ende, Kommer Zopiro
med sit følge og bliver staende assides.

Fierde Scene.

Zenobia alene.

Tak være Eder, o naadige Guder!!
Nu er jeg da endelig befriet for det uheldige Mode,
Som jeg saa meget frygtede for.
Men hvad Vine det er for et taknemmeligt Hierte
At vise sig ubarmhertigt imod saa tro en Elfer,
Det veed J, o Guder,
At jeg i dette grumme Dieblik har provet. hun gaar.

Gem-

SCENA QUINTA.

Zopiro, e seguaci.

Zo. Zenobia insieme, e Tigridate! E come
Ella in vita tornò! Perchè da lui
Si divide piangendo? Ah, l'ama ancora.
Che barbara, che nuova
Specie di gelosia:
Aver rivale, e non saper qual sia!
Da lungi a questa volta
Radamislo già vien. Frà quelle piante
Celatevi, o compagni. Jo vuò, se posso,
si nascondono i seguaci.
Irritargli frà lor, ridurre entrambi
A distruggersi insieme, e'l premio intanto
Rapir di sue contese. Eccolo. All'opra.

SCENA SESTA.

Radamislo, e detto.

Zo. Dove, Principe, dove
T'aggiri mai? Così m'attendì?

Ra. Ah vieni,
De'miei prosperi eventi
Vieni a goder. La mia Zenobia ...

Zo. E' in vita,
Lo sò.

Ra. Lo sai?

Zo. Così mi fosse ignoto!

Ra. Ma la cagion?

Zo.

Femte Scene.

Zopiro, og hans Følge.

- Zo. Zenobia og Tiridate ihæmmen!
 Hvordan er hun kommen til live igjen?
 Hvorfor går hun grædendes fra ham?
 Af! hun elster ham endnu.
 Hvilkens grusom, hvilkens ny slags Jalouſie:
 At have en Medbeiler, og ikke vide hvem det er!
 Men der kommer Radamisto langt borte, og går
 her hid:
 Skuler eder, kære Staldbrodre, imellem disse
 Dræer! hans følge skuler sig.
 Jeg vil, om jeg kan, ophidse dem imod hverandre,
 Bringe dem til, den ene at øde legge den anden,
 Og imidlertid bortsnappe den Prins de strider
 om.
 Der er han: Jeg vil strap begynde:

Siette Scene.

Radamisto og Zopiro.

- Zo. Min Prins, hvor går Du hen?
 Vier Du mig saaledes?
 Ra. Af! kom,
 Kom og glæd dig over min Lykke!
 Min Zenobia...
 Zo. Lever,
 Det veed jeg.
 Ra. Veed Du det?
 Zo. Gid jeg vidste det ikke!
 Ra. Men hvorfor?

Zo. Che giova
Affiggerti, Signor?

Ra. Parla: m'affliggi
Più col tacer.

Zo. Dunque ubbidisco. Jo vidi
Qui col suo Tiridate
La tua sposa infedel. Parlar d'amore
Gli udii celato.

Ra. Eterni Dei, che sento!

Zo. Signor, già tu ben sai,
Ch'ella amò Tiridate, e che di lei
Ebbe il cor pria di te, fino ch'ei viva,
Signor, l'avrà.

Ra. L'avrà per poco. Jo volo
A trafiggergli il sen. Il mio furore
Non soffre indugi.

Zo. Ascolta. Un finto messo
A nome di Zenobia in loco ascoso
Farò che il traga.

Ra. E s'ei diffida? Almeno
D'uopo sarebbe accreditar l'invito
Con qualche segno. Ah taci: eccolo, prendi
Quest'anel di Zenobia, a lei partendo
Il donò Tiridate; và ...

Zo. Della trama
A me lascia il governo.

Ra. Ricordati ch'ò in sen tutto l'inferno.

- Zo. Herre,
Hvad nyttet Det at gisre Dig bekymret?
- Ra. Tal:
Du gisr mig mere bekymret ved at tie.
- Zo. Jeg adlyder Dig da!
Her paa dette Stæd saae jeg
Din troloose Gemahlinde med sin Ciridate.
Useet af dem hørte jeg dem tale om Kærlighed.
- Ra. Store Guder, hvad hører jeg!
- Zo. Du veed jo, Herre,
At hun elskede Ciridate:
At han havde hendes Hierte forend Du.
Saa længe han lever beholder han det vist ogsaa.
- Ra. Han skal kuns beholde det fort:
Dette Dieblik vil jeg hen at igienembore hans
Hierte:
Min Forbittrelse taaler ingen Ophold.
- Zo. Hør jeg skal
Bud et opdigter Budskab fra Zenobia
Faa ham hen paa et eenligt Stæd.
- Ra. Men om han fatter Misstanke?
Det er nødvendige, at man i det mindste ved
noget Tegn
Gir dette Budskab Sandheds Skin: Men ti!
her er et:
Der har Du en af Zenobice Ringe,
Det er den som Ciridate gav hende da han reiste
bort. Gaa . . .
- Zo. Overlad kuns til mig
At udføre dette Anslag.
- Ra. Erindre dig, at jeg soler et Helsvede i mit Bryst.

Med

In braccio al mio furore
 Lasciami, parti, e pensa
 Che dalle furie il core
 Mi sento lacerar.
 Ah, del mio sen l'affanno
 Potessi almen spiegar!

Quest'alma tormentata
 Nò di dolor non gemme,
 Sol per vendetta freme,
 Altro non sà bramar.
 Ah che più fier tormento
 Nò, non si può provar. *parte.*

SCENA SETTIMA.

Zopiro, e Zenobia.

Zo. Oh che illustre vittoria! I miei nemici
 Per me combatteranno, ed io tranquillo
 Zenobia acquisterò. Ma chi mai veggo!
 Chi giunge ... oh fausti Dei! Miei fidi, udite;
escono i seguaci.

Quella è Zenobia, io la consegno a voi;
 Con forza, o con inganno, allor ch'io parto
 Conducetela a me. Ambo i rivali *si ritirano.*
 Morranno è ver; ma l'odio mio frà loro
 Determinar non posso.

Una

Overlad mig kuns til min Forbit-
trelse,

Gaa, betænk

At jeg føler

Furierne at sonderrive mit Herte.

At! kunde jeg end da

Forklare min Plage!

Min becengstede Sæl,

Sukker ikke af Smerte:

Nei: efter Hævn fayser den,

Og andet onster den ikke.

At! grueligere Pine

Er ikke til, han gear.

Sybende Scene.

Zapiro; derefter Zenobia.

30. O hvilken herlig Seier!
Mine Fiender selv skal stride for mig,
Og jeg ganske rolig vinde Zenobia. Men hvem
er det jeg seer!

Hvem er det der kommer. O gunstige Gu-
der! Hør: mine Staldbrodre!
hans Folge kommer frem.

Det er Zenobia: I skal soare mig til hende;
Naar jeg er gaet hersra, saa bring mig hende
Med Magt, eller ved List. hans Folge skuler
sig igien.

Begge mine Medbeilere skal døe, det er sant,
Men jeg veed ikke hvilken af Dem jeg næest skal
hade.

D

Jeg

- Una menzogna ò in mente
 Che l'istessa Zenobia a dirmi il vero
 Costringerà.
- Ze.* Che veggio!
 Tu in Armenia, o Zopiro!
- Zo.* Ah Principessa,
 Giungi opportuna. Un tuo consiglio io bramo,
 Anzi un comando tuo.
- Ze.* Del mio conforte
 Or vado in traccia.
- Zo.* Il perderlo dipende
 O il trovarlo da te.
- Ze.* Che?
- Zo.* Senti. Io deggio
 Inevitabilmente o a Radamisto
 Dar morte, o a Tiridate.
- Ze.* Numi, e tu prendi
 Si scellerato impiego, ed inumano?
- Zo.* Il comando è sovrano, e a me la vita
 Costeria trasgredito.
- Ze.* Odimi. Oh Numi!
- Zo.* A me non è permesso
 Più rimaner, decidi, o parto.
- Ze.* Aspetta
 Solo un istante. Ah tu potresti ...
- Zo.* Il tempo
 Perdiamo inutilmente. O l'uno, o l'altro
 Deve perir.
- Ze.* Dunque perisca ... (Oh Dio!)
 Dunque salvami ...
- Zo.* Chi?
- Ze.* Salvami entrambi,

- Jeg har i sinde ved en Opdigtelse
 At nøde Zenobia selv
 Til at sige mig Sandhed.
Ze. Hvad seer jeg!
 Du i Armenien, Zopiro!
Zo. Ah Prinsesse, Du kommer ret besejligt.
 Jeg onseer mig et Raad af Dig
 Eller rettere sagt en Besaling.
Ze. Jeg gaar nu og seger
 Efter min Gemahl.
Zo. At miste hani, eller at finde ham
 Veroer paa Dig.
Ze. Hvad?
Zo. Her:
 Jeg skal uundgadelig dreebe
 Enten Nadamisto, eller Tiridates
Ze. I Guder! og Du paatager Dig
 En saa skamelig og umennestelig Forretning?
Zo. Det er en Kongelig Besaling,
 Og det vil koste mit Liv om den bliver overtraad.
Ze. Hør mig: O Guder!
Zo. Det er mig ikke tilladt at bie længer:
 Beslut, eller jeg gaar.
Ze. Vi et eneste Dieblik.
Zo. Af! Du kunde . . .
Ze. Vi driver Tiden unhyttig bort.
 En af dem
 Skal døe.
Ze. Saadøe da . . . (O Himmel!)
 Saafrels mig da . . .
Zo. Hvem?
Ze. Frels mig dem begge,

Se pur' vuoi ch'io ti debba il mio riposo:
E le entrambi non puoi, salva il mio sposo.

Zo. (Ah Radamisto adora!) E vuoi la morte
D'un sì fido amatore?

Ze. Salva il mio sposo, e non mi dir chi muore,

Zo. Salvo tu vuoi lo sposo:
Salvo lo sposo avrai.

Lascia del tuo riposo,
Lascia la cura a me.

I dubii tuoi perdonò.
Tutto il mio cor non sai.
Ti spiegherà chi sono
Quel ch'io farò per te. *parte.*

SCENA OTTAVA.

Zenobia sola.

E vivi, e spiri, e pronunciar potesti,
Donna crudel, sì barbāro decreto
Senza morir! Ne mi scoppiasti in seno
Ingratissimo cor! Dunque ... che dici,
Folle Zenobia? Il tuo dover compisti
E ti lagni, e ne piangi! Ah questo pianto
Scema prezzo al trionfo. E'ver; ma intanto
Muor Tiridate, io lo condanno, e forse

Or

Om Du vil at jeg skal have Dig at takke for min
Rolighed:

30. Og kan Du ei dem begge, frels da min Gemahl.
(Ha! hun er indtaget af Radamisto.)

31. Og Du vil at en saa tro Elske skal doe?

32. Frels min Gemahl, og siig mig ikke hvem der
døer.

33. Du vil have Din Gemahl frelst:
Din Gemahl skal blive frelst.
Forlad Dig kuns paa mig,
Jeg skal have Omsorg for Din Ro-
lighed.

Jeg undskylder Din Trivlraadighed.
Du kiender mig ikke ret.
Det som jeg agter at giøre for Dig,
Skal forklare Dig hvem jeg er.
han gaar.

Ottende Scene.

Zenobia alene.

Grimme Fruentimmer! Du lever endnu?

Du seer endnu Dagens Lys ester at have affagt saa bar-
barisk en Dom?

Og du brast ikke i stykker derved, utaknemmelige Hiert!

Saa . . . men hvad siger du, affindige Zenobia?

Du har gjort hvad du burde, og du beklager dig, og du
græder derover!

Af, denne Graad betager min Triumph sin Glæds!

Ta, det er sant, men imidlertid doer Tiridate,

Og jeg er den som fordømmer ham; maaske han i dette

Dieblit holdende mig ved Navn

Or chiamandomi a nome ... Ah Dei clementi,
 Difendetelo voi ! Ah forse adesso
 Il tiranno crudel gli passa il core,
 Deh ferma, o traditore,
 Risparmia quella vita ! Oh Dio , che veggio !
 Ah qual ignudo spettro
 A funestarmi il ciglio or qui s'avanza !
 E' questo Tiridate. Eterni Dei !
 Pretendete da me troppa costanza,

Ombra che pallida
 Fai qui soggiorno ,
 Larva che sqvallida
 Mi giri intorno ,
 Perchè mi chiami ?
 Che vuoi da me ?

Se brami calma ,
 Ombra fedele ,
 Se pace brami
 Da un'infelice ;
 Ah che in quest'alma

Pace non v'è. parte sequita da i se
guaci non osservati.

SCENA NONA.

Bosco.

Radamisto solo.

No che incerto così viver non posso;
 A chi creder deggio ? Zopiro afferma

Che

Maadige Guder, tager ham i Beskyttelse! :
 Af! maaſſe den grumme Tyran
 I dette Dieblik igienemborer hans Hierté:
 Holtinde, Forræder, ſtaan dette Liv!
 Men, o Himmel! hvad er det jeg ſeer!
 Af! hvis Gienſær er det ſom nærmereſig
 Og indjager mig en dødelig Skræk!
 Det er Tiridate's. Store Guder!
 I forlanger for megen Standhaftighed af mig.

Bleſe Slygge,
 Som her opholder dig,
 Skrækkelige Stenganger
 Som ſvæver omkring mig,
 Hvorfor falder du paa mig?
 Hvad vil du mig?

Søger du Hville,
 Tro Slygge,
Søger du Fred
 Hos en ulyksalig:
Af! hos mig
Er et Fred. hun gaar efterfulgt af Zopiro's Sølge som hun ikke ſeer.

Riende Scene.

En Skov.

Radamisto alene.

Nei! jeg kan ikke leve i denne Uvished:
 Hvem ſkal jeg tro? Zopiro ſiger: at Zenobia er mig
utro;

Che Zenobia è infedele. Egle sostiene

Che son vani i sospetti ond'io deliro.

Giusti Dei! chi m'inganna? Egle, o Zopiro?

Ti sento, oh Dio, ti sento

Gelosia del mio cor, furia tiranna,

Tu mi vai replicando: Egle t'inganna.

Sei troppo molesto

Tiranno sospetto,

Geloso timor.

E'er ti detesto

Ma sento che in petto

Tormenti il mio cor.

Ah basta, tacete, sospetti, e lasciate

Al misero core, la pace goder.

mentre Radamisto è per partire sente la voce di Zenobia, s'arresta, e si rivolge.

Ze. Ma dove andiam? *di dentro.*

Ra. Qual voce udii! la sposa

Giurerei che parlò. Vien quindi il suono:

Cerchisi. Oh sorte alle mie brame arridi!

nell'entrar Radamisto per la parte donde ascoltò la voce, escono poco lontano non veduti da lui.

Egle: at den Mistanke som gibr mig rafende er ugrundet.

Netsærdige Guder! hvem bedrager mig:

Egle, eller Zopiro?

Af, Mistankenighed, du mit Hiertes Plage!

Jeg hor dig, jeg hor din Rost:

Du svarer mig bestandig: Egle bedrager dig.

Du er alt for besværlig,

Tyranniske Mistanke,

Grimme Frugt!

Jeg har Afsky for dig, det er sant,

Men jeg føler

At du plager mit Hierte.

Af, lad det være noæ, til dog, o. føle
Mistanke,

Og lad mit elendige Hierte nyde
Rolighed.

i det Radamisto vil gaa bort, hører han Zeno,
bicke Rost, vender sig om og bliver staænde.

Ze. Men hvor gaar vi hen? inden fort.

Ka. Hvad var det for en Rost jeg hørte!

Jeg vilde føøre paa det var min Gemahlinde som
talte.

Lyden kommer herfra: jeg vil føgeden. Skæbne,
som mine Dræser!

i det Radamisto gaar ind ved den Side fra hvilken
han hørte Rosten, somme Zenobia og Zopiro lidet dersra ud, uden at blive set af
ham.

SCENA DECIMA.

Zenobia, e Zopiro, e poi Radamisto.

Ze. E non posso saper dove mi guidi? *arrestandosi*

Zo. Sieguimi, non temer. *sospettoſa,*

Ra. (Eccola. E' ſeco
Zopiro. Udiam s'egli è fedel.) *reſta*

Zo. Che fai? *in diſparte.*

Vieni: al tuo ſpoſo io ti conduco.

Ze. E quando,
Zopiro, il trovarem?

Zo. Pur l'ai preſente.

Ze. Jo l'ò preſente? oh Dio!
Come? Dov'è?

Zo. Lo ſpoſo tuo ſon'io.

Ra. (Ah traditor ... ma nò ... prima biſogna
Tutta ſcoprir la frode.) *vuol ſnydar la*
ſpada, e ſi pente.

Ze. E tu di Radamisto alla conſorte
Oſi parlar così?

Zo. Di Radamisto

Alla vedova io parlo.

Ze. Oh ſeventurato,
Oh tradito mio ſpoſo!

Zo. In van lo chiami;
Frà gl'eftinti ei dimora.

Ra. Menti. Per tuo caſtigo ei vive ancora.
paleſandosi,

Zo. Son tradito!

Tiende Scene.

Zenobia, og Zopiro; derefter Radamisto.

Se. Kan jeg ikke saa at vide hvor Du fører mig hen?
hun bliver staende, udrisende nogen Mis-
tanke.

Zo. Folg mig kuns, syngt ikke!

Ra. (Der er hun. Zopiro er med hende.
Nu vil vi høre om han er mig tro.) han bliver
staende af sides,

Zo. Hvad gør Du?

Kom; jeg fører Dig til Din Gemahl.

Se. Men Zopiro,

Naar skal vi finde ham?

Zo. Han staar for Dine Dine.

Se. For mine Dine? O Himmel!

Hvordan? Hvor er jeg?

Zo. Jeg er Din Gemahl.

Ra. (Ha! Forræder! . . . men nei . . .
Jeg vil først opdage hele Sammenhængen.) han
vil trække Kaarden men betænker sig.

Se. Og til Radamisto's Gemahlinde

Eør Du vove at tale saaledes?

Zo. Jeg taler

Til Radamisto's Enke:

Se. O mia Ulyksalige,

O min forraadte Gemahl!

Zo. Du falder forgivæs paa ham:

han er død.

Ra. Nei: han lever endnu til din Ulykke. han gir sig
tilkiende,

Zo. Jeg er forraad!

- Ze.* Ah conforto!
- Ra.* Indegno, infido,
Così ... *snuda la spada e vuol assalir Zopiro.*
- Zo.* T'arresta, o che Zenobia uccido. *impugnando con la destra uno stile in atto di ferirla, e tenendola con la sinistra.*
- Ra.* Che fai? *fermandosi.*
- Ze.* Misera me!
- Ra.* Non sò frenarmi,
Il furor mi trasporta.
Empio ... *in atto di ferire.*
- Zo.* Se muovi il più, Zenobia è morta.
- Ra.* Ah fiera, ah mostro, ah delle furie istesse
Furia peggior! Da quell'infame petto
Voglio svellerti ... *avvanzandosi.*
- Zo.* Osserva. *in atto di ferire.*
- Ze.* Amato sposo,
Salva la gloria mia!
- Ra.* Sì ... cadi ormai ... *volendo assalir Zopiro.*
- Zo.* E tu mori. *in atto di ferire Zenobia.*
- Ra.* Odi, aspetta, *s'arresta.*

SCENA UNDECIMA.

Tiridate, e detti.

- Ti.* Empio, che fai? *trattenendo Zopiro.*
- Zo.* Oimè.
- Ti.* Cedimi il ferro! *procura levargli lo stile.*
- Zo.*

- Se. Af, min Gemahl!
Ra. Du Trolose, Du Forræder!
Saaledes . . . han trækker Raarden og vil anfalde Zopiro.
Jø. Holt inde, eller jeg dræber Zenobia! han holder hende med den venstre Haand, trækker med den høire en Dolk, og truer at vil dræbe hende.
Ra. Hvad gior Du? han holder sig tilbage.
Se. Jeg Ulyksalige!
Ra. Jeg er saa forbittret
At jeg ikke kan styre mig.
Barbar . . . han vil anfalde Zopiro.
Jø. Dersom Du gaaer et Skrit frem, saa er Zenobia dødsens.
Ra. Ha! Umenneske! Uhyre!
Afskyeligere end Furierne selv!
Af dit ondskabsfulde Bryst vil jeg rive . . . han nærmer sig.
Jø. Giv agt! han truer at støde til.
Se. Elskede Gemahls,
Ned min Ere!
Ra. Ja . . . nu skal Du falde for min Haand . . . han vil angribe Zopiro.
Jø. Og Du doe for min. han truer at dræbe Zenobia.
Ra. Hør, holt inde! han holder sig tilbage.

Ellevte Scene.

Tiridate, og de forige.

- Ti. Barbar! hvad gør Du? han hindrer Zopiro.
Zo. Ha!
Ti. Giv mig den Dolk! han vil tage Dolken fra ham.

Zo. Ah son perdute! *Lascia lo stile, e fugge.*

Ra. Perfido, in van mi fuggi. *seguendolo furioso.*

SCENA DUODECIMA.

Zenobia, e Tiridate.

- Ze. Ove t'affretti,
Signor? fermati! *seguendo Radamis.*
- Ti. Ingrata!
Già t'involi da me?
- Ze. Principe, oh Dio!
Ti pregai d'evitarmi.
- Ti. Ah qual'arcano
Mi si nasconde? Ubbidird, ma dimmi
Perchè mi fuggi almen?
- Ze. Principe, addio! *in atto di partire, e con passione.*
- Ti. Ma spiegami ...
- Ze. Non posso.
- Ti. Ascoltami ...
- Ze. Non deggio.
- Ti. Odiarmi tanto!
Fuggir da gl'occhi miei!
- Ze. Ah Signor! se t'odiaffi, io resterei.
Temo la tua presenza; ella è nemica
Del mio dover. La mia ragione è forte;
Ma il tuo merito è grande. Ei basta almeno
A lacerarmi il core,
Se non basta a sedurlo. Oh Dio! rispetta

- Jo. Af! der erude med mig! han slipper Dolken
og løber.
Ra. Trolose, tænk ikke at undsøbe mig! han løber
fordættet efter ham.

Tolvte Scene.

Zenobia og Tiridate.

- Ze. Herre, hvor løber Du hen?
Ti. Bliv! hun følger efter Kadamipto.
Ti. Utaenk nemmelige!
Du haster allerede fra mig?
Ze. Af! Prins,
Jeg bad Dig at sky mig.
Ti. Hvad Hemmelighed er det man skuler for mig?
Jeg skal adlyde Dig;
Men snig mig i det mindste, hvorfor skyer Du
mig?
Ze. Farvel, Prins! Efterligen i det hun vil gaa.
Ti. Men fortal mig...
Ze. Jeg kan ikke.
Ti. Hør mig...
Ze. Jeg bor ikke.
Ti. Hade mig i saa hoi en Grad!
Flngte for mig!
Ze. Af Herre! dersom jeg hadede Dig, saa vilde jeg
blive.
Jeg frygter for Din Nærverelse,
Den er farlig for mig.
Jeg kiender mine Pligter, men jeg seer og Dine
Hørtjenester,
Store nof, til i det mindste at sonderrive,
Om ikke til at forsøre mit Hjerte,

N.F.

La mia, la tua virtù. Sì: te ne priego
 Per tutto ciò ch'ai di più caro in terra,
 O di più sacro in Ciel: per questo pianto
 Che mi sforzi a versar, lasciami, fuggi,
 Evitami, Signor!

Ti. E non déggio
 Rivederti mai più?

Ze. Nò, se la pace,
 Nò, se la gloria mia, Prencce, t'è cara.

Ti. Oh barbara sentenza! oh legge amara!

Ze. Và: ti consola, addio!
 E da me lungi almeno
 Vivi più lieti i dì!

Ti. Come, Tiranna! oh Dio!
 Strappami il cor dal seno,
 Ma non parlar così!

Ze. L'alma gelar mi sentó.

Ti. Sento mancarmi il cor.

a 2. (Oh che fatal momento!
 (Che sfortunato amor!

Fine dell' Atto Secondo.

AR-

Af ! tænk paa min, tænk paa Din Dyd. Ja
Herre, jeg beder Dig.

Gor alt hvad Dig er Kærest paa Jorden,
Og helligst i Himmelien:
Gor disse Taarers stjld, som Du presser af mine
Dine:

Gaa, forlad, fly mig!

Ti. Men skal jeg aldrig
See Dig mere?

Se. Nei, Prins, saafremt min Modighed,
Saafremt min Ere er Dig Kær.

Ti. O grumme Dom! o haarde Lov!

Se. Gaa: gib Dig tilfreds: Farvel!
Tilbring langt fra mig
Dine Dage i Glæde og Forniosesse!
Ti. Hvordan, Du Grumme! O Him-
mel!

Riv mig mit Herte af mit Bryst:
Men tal ikke saaledes!

Se. Mit Blod isner i mig!

Ti. Mit Herte brister!

(O et grusomt Dieblit!

(O en ulyksalig Kærlighed!

Ende paa den anden Act.

ATTOTERZO.

SCENA PRIMA.

Tiridate, poi Mitrane.

Ti. Non intendo Zenobia, e non intendo
Ormai quasi me stesso. Ella mi scaccia
E il perchè non vuol dir! Suona in que' labri,
In quelle ciglia un non sò che risplende,
Che rigetta ogni accusa, e lei difende.

Mi. Signor, liete novelle: è Radamisto
Tuo prigionier.

Ti. Dove il giungesti?

Mi. Apresso
A un guerrier fuggitivo entrò l'audace
Fin dentro alle tue tende. Incontro a mille
In vano opposte spade
Dell'orrenda ira sua cercò l'oggetto:
Lo vide, il giunse, e gli trafisse il petto.

Ti. Un di que'due che or ora
Qui rimirai l'empio farà.

SCE-

Tredie Act.

Første Scene.

Tiridate; siden Mitrane.

Ti. Jeg begriber ikke hvorledes det er med Zenobia;
Og næsten ikke heller hvordan det er med mig selv:
Hun forbryder mig at see sig, og vil ikke sige
hvorfor.
Der er noget i hendes Tale, der er noget i hendes
Dine, jeg veed ikke selv hvad,
Som forsvarer hende og gør alle Formodninger
til intet.

Mit. Herre, gode Eidender:
Radamisto er Din Fange.

Ti. Hvor sit Du ham?

Mit. Den forvonne forfulgte
Lige ind i Din Leir
En Krigsmænd som flygtede for hant:
Igiennem Tusinde forgivses imodsatte Raarder.
Sogte han sin rasende Bredes Gienstand:
Han saae ham, naaede ham, og igiennemboredes
hans Hierte.

Ti. Den Dumdristige! det er nok en af de To
Som jeg nu mylig her saae.

SCENA SECONDA.

Egle, prima non veduta, e detti.

Mi. La vita
Di Radamisto ecco in tua man.

Eg. (Che sento!)

Mi. Punisci il traditor.

Ti. Sì andiam. *vuol partire.*

Eg. T'arresta,
Prence, ove corri? Incrudelir non dei
Contro quell'infelice.

Ti. E te chi muove
D'un perfido in difesa?

Eg. Jo non lo credo,
Signor, sì reo. Pensaci meglio. A tutto
Prestar fè non bisogna: e co'nemici
Più bella è la pietà.

Ti. Le proprie offese
Posso obbliar; ma di Zenobia i torti
Perdonargli non posso.

Eg. Credi, non parlo in van. S'ami Zenobia,
Radamisto rispetta: il troppo zelo
T'espone a un grande errore:
Tu vuoi servirla; e le trafiggi il core.

Ti. Ma perchè? L'ama forse?

Anden Scene.

Egle, som i Begyndelsen ikke bliver seet;
og de forige.

- Mi. Radamisto's Liv
Er nu i Dine Hænder.
Eg. (Hvad hører jeg!)
Mi. Straf den Forræder.
Ti. Ja, lad os gaa. han vil gaa.
Eg. Bi,
Prins, hvor gaar Du hen?
Viis Dig ikke saa grum imod denne Ulyksalige!
Ti. Og hvad bevirger Dig til
At tage en Forræder i forsvar?
Eg. Herre, jeg har ikke de tanker om ham som Du.
Betænk det bedre; Man skal ikke tro alting:
Medlidenhed er aldrig rosværdigere
End naar den bliver viist imod Fiender.
Ti. Hvad han har gjort imod mig
Kan jeg forglemme; Men det han har gjort imod
Zenobia
Kan jeg ikke tilgive ham.
Eg. Tro mig, det jeg vil sige Dig er af Vetydenhet:
Eller Du Zenobia, saa hav Høiagtelse for Ra-
damisto.
Din Midkærhed kunde forårsage en stor Feilsta-
gelse:
Du vil bevise hende en Dieneste, og Du dræber
hende.
Ti. Men hvorfor? Eller hun ham maaske?

Ah per pietà palefa,

Pastorella gentil, ciò che ne sai,

Eg. Altro dir non poss'io. Già dissi assai,

Ti. Oimè! qual fredda mano

Mi si aggrava sul cor! che tormentoso

Dubbio è mai questo! Jo non o più riposo,

Si soffre una tiranna,

Lo sò per prova anch'io:

Ma un'infedele, oh Dio!

Nò, non si può soffrir,

SCENA TERZA.

Egle, e Mitrane.

Eg. Povero Prenc! oh quanta
Pietà sento di lui! Qual pena io prove
Nel vederlo penar! Quel dolce aspetto;
Quel girar di pupille,
Quel soave parlar, del suo tormento
Chiama a parte ogni cor,

Mi. Assai pietosa,

Eg.

Af sinukke Hyrdinde!

Alabenbar, for Himsens skyld, hvad Du veed
derom!

Eg. Mere kan jeg ikke sige: Jeg har allerede sagt nok.

Ti. Af, hvor beklemt er ikke mit Hjerte!

Hvilken pijnagtig Uvished!

Jeg har ingen No mere.

Jeg veed af Erfaring at man kan ud-

staar

At den man elsker viser sig haard
og ubevægelig;

Men at hun bliver utro o, Him-
mel!

Nei, det kan man ikke udstaar.

han gaar:

Tredie Scene.

Egle og Micrane.

Eg. Stakkis Prins! hvor stor Medsidenhed har jeg
ikke med ham!

Hvad Plage er det ikke for mig, at see han: paa-
ges!

Hans yndige Ansigt,

Hans milde Diekast,

Hans venlige Tale,

Noender enhoer til at tage Deel i hans Sorg.

Mi. Egle, Du synes mig meget medsidente.

E 4

Han

Egle, mi sembri. Ei di pietade è degno;
 Ma la pietà che mostri, eccede il segno.

Pastorella, io giurerei
 O che avvampi, o manca poco;
 Ai negli occhi un certo foco,
 Che non spira crudeltà.

Forse amante ancor non sei,
 Ma d'amor non sei nemica:
 Che d'amor, benchè pudica,
 Messaggera è la pietà. *parte.*

SCENA QUARTA.

Egle sola.

Ever quella ch'io sento
 Parmi più che pietà. Ma che pretendi
 Egle infelice? A troppo eccelso oggetto
 Sollevi i tuoi pensieri: alle capanne
 Il Ciel ti destinò. La fiamma estingui
 Di sì splendide faci;
 E se a tanto non giungi, ardi, ma taci. *parte.*

SCE-

Han er Medlidenhed værd;
Men Du driver den forvidt.

Hyrdinde, jeg vilde svørge paa
At enten elsker Du, eller der fejler
Kuns lidt deri:
Du har i Dine Dine en vis Ild;
Som ikke er Tegn til Grumihed.
Forlbt er Du maaske endnu ikke:
Men af Kicerlighed er Du dog ingen
Fiende:
Thi for Kicerlighed er Medliden-
hed
Et vist, omendskont bluserdigt,
Forvarsel. han gaar.

Fierde Scene.

Egle alene.

Det er sant, det som jeg føler synes mig mere end Medli-
denhed.

Men hvad tænker du ulyksalige Egle?
Den Person du gør dig Tanker om
Er alt for høit over din Stand:
Eil at boe i en Hyrde-Hytte er du af Himlen bestemt.
Udrosd denne Kicerlighed af dit Bryst;
Og kan du ikke det, saa elsk, men ti. hun gaar.

SCENA QUINTA.

*Deliziosa de'Rèd Armenia, abitata da Tiridate,
Tiridate con seguito di nobili, e soldati; e Mitrane.*

Mi. Pur troppo è ver, pur troppo
D'Egle i detti intendesti. E' Radamisto
Di Zenobia l'amor.

Ti. E pur, Mitrane,
Non sò crederlo ancora.

Mi. A lei frà poco
Lo crederai. Del prigionier la vita
A dimandarti ella verrà.

Ti. Che ardisca
D'insultarmi a tal segno? Ah non potrei
Più soffrirne l'aspetto.

Mi. Eccola.

Ti. Oh Dei,

Se da lei non m'allontano,
Se l'ingrata io più rimiro,
Pace mai avrà il mio cor. parte
col suo seguito.

SCENA SESTA.

Mitrane, e Zenobia, indi Tiridate con suo seguito.

Ze. E dove mai, Mitrane,
Tiridate, si trova?

Mi.

Sexte Scene.

Et Kongerne i Armenien tilhorende
prægtigt Stad, beboet af Tiridate.
Tiridate med Følge af Adelsmænd og Soldater;
og Mitrane.

- Mi. Deter alt for sant:
Du har rigtig nok forstaet hvad Egle vilde sige:
Zenobia elsker Nadamisto.
- Ti. Og dog alligevel, Mitrane,
Kan jeg ikke tro det endnu.
- Mi. Hun vil inden fortid
Selv bringe Dig til at tro det!
Hun kommer herhvid for at bede Dig om den
Gangnes Liv.
- Ti. Men hun torde vove
At forhaane mig i saa høi en Grad?
Jeg er ikke mere i stand til at see hende for mine
Dine.

- Mi. Der er hun.
- Ti. O, J Guder!
Dersom jeg ikke skyer hende:
Dersom jeg seer denne Utalnem-
melige mere:
Faar mit Hiert aldrig Ro. han
gaar bort med sit Følge.

Siette Scene.

Mitrane, og Zenobia; derefter Tiridate, med
sig Følge.

- Se. Mitrane!
Hvor er Tiridate?

Mi:

Mi. In questo punto,
Principessa gentil, da questo loco
Si parti, mi lasciò, e affatto ignoro
Dove rivolti egli abbia i passi suoi.

Ze. Ah fate, oh Dei,
Ch'io possa rintracciarlo! *in atto di partire.*

Mi. E che vorresti?

Ze. A prò di Radamisto
Favellar gli vorrei. Vorrei la face
Dell'ira sua placar. Vorrei ... ma appunto
Ecco qui che sen riede. Oh fausta sorte!
Principe ... *andandogli incontro.*

Ti. Il grande arcano,
Lode al Ciel, si scoperse. Alfin palese
E'pur de'torti miei
La sublime cagion.

Ze. Signor ...

Ti. Tiranna!
Barbara! Menzognera! Il premio è questo
Del tenero amor mio? Così tradirmi?
E per chi, giusti Dei! Per chi d'un padre
Ti privò fraudolento, e poi ...

Ze. T'ingarini:

Mentì la fama.

Mi. E'ver: da Farasmane *a Tiridate.*
Il colpo venne, e lo conferma un foglio
Vergato di sua mano.
Il perfido Zopiro

- Mi. Prinsesse, i dette Dieblif
Førtod han mig, og gik herfra;
Og jeg veed ikke
Hvor han er gaaet hen.
- Ze. O! Guder!
Gid jeg dog maatte finde ham! hun vil gaa.
- Mi. Og hvad vilde Du?
- Ze. Jeg vilde tale til ham for Radamisto:
Jeg vilde formilde hans Brede;
Jeg vilde ... men, o Skæbne, du er mig gunstig!
- See der kommer han tilbage.
Prins ... hun gaar ham i mæde.
- Ti. Den store Hemmelighed
Er nu, Himlen stee Tak! aabenbaret:
Man seer da nu endelig
Mine Fornærnissers høivigtige Alarsag.
- Ze. Herre ...
Etyranniske, barbariske, troiose Fruentimmer!
Er det Belonningen for min underlige Kærlighed?
- Bryde saaledes den mig lovede Tro?
Og for hvem, retfærdige Guder!
For en, som paa en forræderst Maade har berest
vet Dig Din Fader, og siden ...
- Ze. Du tar feil:
Rygtet var falskt.
- Mi. Ja, det er sant:
Farasmane er den skyldige,
Et Brev, som han med egen Haand har skrevet, beviser det,
- Og den troloze Zopiro

Morendo il palesò.

Ze. Vedi se a torto ...

Ti. Taci. Il tuo amor per Radamisto accusò
Mentre tanto il difendi.

Ze. E' vero, io l'amo,
Non pretendo celarlo. Il suo periglio
Qui mi conduce. A liberarlo io vengo,
Vengo a chiederlo a te; ma recco il prezzo
Della sua libertà. D'Armenia il foglio
M'offre Roma di nuovo: al foglio istesso
Te pur chiaman gl' Armeni. Jo, se tu vuoi,
Secondo il lor disegno;
Rendimi Radamisto: abbiti il regno.

Ti. Per un novello amante
In vero il sacrificio è generoso!

Ze. Ma eccessivo non è per uno sposo.

Ti. Sposo!

Ze. Appunto.

Ti. Ed è vero? e un tal segreto
Mi si cela fin or?

Ze. Contro il consorte
Dubitai d'irritarti; il tuo temer
Giusto dolor.

Ti. Oh instabile, oh crudele,
Oh ingratissima donna!

Ze. Non son'io, Tiridate,
Quella che ti tradì: fù il Ciel nemico,
Fù il commando d'un padre;

Ti. Ne tu potevi ...

Ze.

- Beklendte det da han døde.
 Se. Seer Du at Du har uret i . . .
 Li. Ei! Du rober din Kicerlighed for Radamisto,
     I det Du saa iorig forsvarer ham.
 Se. Ja, det er sant: jeg elster ham: og jeg har ikke i sind
     de at skule det:
     Den Fare han er i fører mig her hid;
     For at befri ham kommer jeg:
     Jeg kommer for at begjøre ham af Dig;
     Men jeg har det hvormed jeg kan betale hans Fri-
     hed.
     Armeniens Throne tilbyder Nom mig paa ny:
     Alt see Dig beklæde den oniske Armenianerne:
     Jeg, om Du vil, understøtter deres Uttraa:
     Giv mig Radamisto, behold Du Riget.
 Li. I sanhed for En, der saa nylig er blevne Din
     Elfer,
     Er det meget at oposre en Throne.
 Se. Men ikke for meget for en Gemahl.
 Li. Gemahl!
 Se. Saa er det.
 Li. Og det er sant?
     Og denne Hemmelighed har man intil nu skjult
     for mig?
 Se. Jeg var bange for
     At ophidse Dig imod min Gemahl:
     Jeg frugtede for Din billige Sorg.
 Li. Dubestandige, o grumme,
     Outaknemmelige Fruentimmer!
 Se. Jeg brod ikke den Dig givne Tro, Tiridate;
     Det var den umilde Skicebne:
     Det var en Faders Besaling.
 Li. Og Du kunde ikke . . .

Ze. Che potevo infelice? Oh Dio! che avresti
Saputo far tu nel mio caso?

Ti. Avrei
Saputo rimaner di vita privo.

Ze. Jo feci più, t'ò abbandonato, e vivo.

Ti. Di più tosto, o Zenobia,
Che seppe Radamisto
Lusingar il tuo cor. Fù falso, or vedo,
Che svenarti ei tentò?

Ze. Fù ver: ma questo
Non basta a render gravi i miei legami.

Ti. Non basta?

Ze. Nò.

Ti. Tentò svenarti, e l'ami?

Ze. Sì, Tiridate, e s'io facessi meno,
Tradirei la mia gloria. Ove sarebbe
Quell'anima innocente
Quel puro cor, che in me ti piacque. Indegna,
Dimmi, allor non farei d'averti amato?

Ti. Quanta, ah quanta virtù m'invola il fato!
Oh come volgi, oh come
Gran donna a tuo piacer gli altrui desiri!
Non t'amo più: t'ammirò,
Ti rispetto, t'adoro, e se pur t'amo,
Della tua gloria amante,
Imitator de'puri tuoi costumi,
T'amo come i mortali amano i Numi.

Corri

- Ze. Hvad kunde jeg Ulyksalige?
Af! hvad havde Du i min Tilstand vel gjort?
- Ei. Jeg havde
Taget Livet af mig selv.
- Ze. Jeg gjorde mere end det: jeg fant mig i at miste
Dig, og lever endnu.
- Ei. Zenobia, siig heller
At Nadamijsto har vidst at vinde Dit Herte;
Jeg seer altsaa, at det ikke er sant
At han har vildet dræbt Dig.
- Ze. Jo, sant er det:
Men det er ikke nok til at giøre mig min Egte-
Forbindelse forhadt.
- Ei. Ikke nok?
- Ze. Nei.
- Ei. Han har vildet dræbe Dig, og Du elsker ham?
- Ze. Ja, Liridate; og om jeg ikke gjorde det,
Maatte jeg skamme mig.
Kunde vel den Dyd, det rene Herte,
Som behagede Dig hos mig, tilstæde mig andet?
Siig mig: var jeg vel ellers verdig til at have el-
sket Dig?
- Ei. Af Skæbne! hvor megen Dyd børsover Du mig
ikke!
Edle Sæl! hvilket Herredomme har Du ikke
over Andres Lidenkaber!
- Ze. Jeg elsker Dig ikke længer:
Jeg beundrer, jeg ærer, jeg tilbeder Dig;
Og dersom jeg elsker Dig endnu,
Omhyggelig for Din Ære,
Begærlig efter at ligne Dig i Dyd,
Elsker jeg Dig, som Menneskene elste Guderne.

Corri, vola, Mitrane, a noi conduci *parte*
Mitrane.
 Libero Radamisto!

Ze. Or più nemici,
 Grazie, o Dei protettori,
 Non à la mia virtù. Vinsi il più forte
 Ch'era il pensier del tuo dolor. VÀ, regna
 Prenee, per me: ne sei ben degno.

Ti. Ah! tacì:
 Non m'offender così! Prezzo io non chiedo,
 Cedendo la cagion del mio bel foco;
 E se prezzo chiedessi, un regno è poco.

Ze. Al tuo bel cor son grata,
 La tua virtù rammento;
 Provar maggior contento,
 Quest'alma, oh Dio, non sà.
parte, e nel partire incontrando Egle ritorna.

SCENA SETTIMA.

Egle, poi Radamisto, Mitrane, e detti.

Eg. Lascia, amata germana,
 Lascia che a questo seno ...

Ze. Egle, che dici?
 Quai sogni?

Eg. Egle non più: la tua perduta
 Arsinoe io son. Questa vermiglia osserva
 Nota, che porta al manco braccio espressa
 Ciascun di nostra stirpe.

Ze.

Mitrane, lob, skond Dig, for os hid Radamisto
Men ikke som en Fange. Mitrane gaar.

Se. Nu har, Himlen stee Tak,
Min Dyd ikke flere Fiender.
Jeg haver overvundet den sterkeste :
Frygten for Din Bedrovelse.
Gaa, Prins, regier for mig : Du er det fulde Komis
men voerd.

Ei. Aa, ti : fornem mig ikke i saa hoi en Grad.
Jeg forlanger ingen Betaling for at afstaa Dig :
Forlangte jeg den ,
Var et Rige alt for lidt.

Se. For Din ædle Opforsel er jeg erklaendt
lig.

Din Dyd skal jeg aldrig glemme!
Aa, storre Glæde
Kan jeg ikke opleve ! hun vil gaa bort,
men møder Egle og vender tilbage.

Syvende Scene.

Egle ; siden Radamisto ; Mitrane ; og de forige.

Eg. Tillad, allerkicreste Søster,
Tillad at jeg omfavner ...

Se. Egle, hvad er det Du siger ?
Drommer Du ?

Eg. Egle er jeg ikke længer :
Jeg er Din tabte Arsinoe. Betragt denne rode
Plet,

Et Tegn, som enhver af vores Familie
Har paa den venstre Arm.

Ze. E'vero!

Ti. Oh stelle!

Ze. Quante gioie in un punto! e d'onde il fai?

Eg. Da quel pastor, che padre
Credei fin ora. Ei da'ribelli Armeni
M'ebbe bambina, e per soverchio amore
Più non mi rese. Or di Zenobia i casi
Sente narrar, sa che tu sei (ne il seppé
Da me, ti serbai fede,) O l'abbian mosso
Le tue sventure, o che al suo fin vicino
Voglia rendermi il tolto
Onor de'miei natali, a se mi chiama,
Tutta la sorte mia
Lagrimando misrella, e a te m'invia.

Ze. Ben ti conobbi in volto
L'alma real.

Ra. Deh, Tiridate ...

Ti. Ah, vieni,
Vieni, o Signore; ecco, Zenobia, il tanto
Tuo cercato consorte. Jo te lo rendo.

Ra. Perdonò, o sposa ...

Ze. E di qual fallo?

Ra. Oh Dio!

- Ze. Det er sant!
 Ti. O Himmel!
 Ze. Hvor megen Glæde paa engang! og hvem har
        sagt Dig det?
 Eg. Den Hyrde, som jeg hidindtil har troet at være
        min Fader.
        Han sik mig, da jeg var et Barn, af de oprørste
        Armenianer;
        Og elskede mig alt for meget til at give mig tilbage
        igien.
        Nu da han hører Zenobie Hændelser, og veed at
        det er Dig,
        (Men af mig har han ikke faaet det at vide, thi jeg
        har været Dig tro.)
        Kalder han mig til sig, og
        Enten bevæget af Din Modgang,
        Eller i Tanke nu, da han er sit Endeligt nær,
        Igien at forskaffe mig den mig hidtil betagede
        Ere af en hoi Fodsei,
        Med Taarene i Dineneaabenhærer mig alt hvad
        mig er hændet,
        Og sender mig til Dig.
 Ze. Jeg har tydelig nok i Dit Ansigt fundet see
        Din Kongelige Herkomst.
 Ra. Oh! Eridate . . .
 Ti. Ah! kom, Herre, kom:
        Zenobia, see her Din Gemahl, som Du saa me-
        get har søgt efter;
        Jeg giver Dig ham igien.
 Ra. Tilgiv mig, Gemahlinde . . .
 Ze. Hvad skal jeg tilgive Dig?
 Ra. O Himmel!

Il mio furor geloso ...

Ze. Il tuo furore

Per eccesso d'amor ti nacque in petto:
La cagion mi ricordo, e non l'effetto.

Ti. Oh virtù sovraumana!

Ze. Principe, una germana il Ciel mi rende,
a Tiridate.

A cui deggio la vita: esserle grata

Vorrei: sò che t'adora. Ah quella mano,
Che doveva esser mia,

Diesi a mia voglia almen: d'Arsinoe sia.

Ti. Prendila, Principeffa. Ogni tuo cenno,
Zenobia, adoro.

Eg. Oh fortunato istante!

Ra. Oh fida sposa!

Ze. Oh generoso amante!

Coro.

E'menzogna il dir che amore

Tutto vinca, e sia tiranno

Della nostra libertà.

Degli amanti è folle inganno,

Che scusando il proprio errore

Lo chamar necessità.

Fine.

Min rasende Mistænkelighed . . .

Se. Den kom

Af Din heftige Kærlighed:
Alarsagen erindrer jeg mig: men ikke Virkningen.

Ti. Omere end menneskelige Dyd!

Se. Prins, en tabt Søster giver Himmel mig tilbage.
til Tiridate.

Jeg har hende at takke for mit Liv, og jeg vilde
gjerne vise mig erkentlig:

Jeg veed hun elster Dig:

Af! lad den Haand som skulde have været min
I det minste bortgives efter min Billie: Lad den
hlide Arsimoe's.

Ti. Prinsesse, dertil er jeg villig:

En Besaling fra Dig, Zenobia, er mig en hellig
Lov.

Eg. O, lykkelige Stund!

Ra. O, tro Gemahlinde!

Se. O, ædelmodige Elster!

Chor:

At sige: at Kærlighed overvinder
alting,

At den er vor Friheds Tyran,
Er en Usanferdighed.

Det er et falskt Paafund af Elskere;
Som, for at unstynde deres egen
Daarlighed,
Har faldet den en Nødvendighed.

E n d e.

